

Велимир Петров

Воаяж на зиг-заг

Като младичка бях малко нещо франкофонка; пусти години – всичко се изпари; френски маниери, бон-тон; трудни леазони... Виж, като чуя во-а-я-жж, друго си е, цялата потреперам от сюрррпризи! Докато пъ-ту-ва-не звучи скучно и обезателно с повишена трудност...

Ще Ви кажа, Милички, ще Ви кажа, всичко ще си обадя, нали ме знаете, Кака Цветанка всичко си Ви обажда, особено ако е за пред хора...

С Бай Каю, нали сме... таквиз де... онаквиз... де – втора употреба, откога го мислим това усамотение; само тримцата, с Тойотата, де – също втора употреба; да се впишем в Природата и в нейната дискретност; да си нагодим навичките; свикнем с капризите си; уж – улегнали хора, ама знаеш ли...

Натрупахме Японката с багажи – в Природата става хладно; заредихме хладилничето с вкусоции: ребърца, карантийки, пържолки – да не Ви дразня, само за скарата плачат; пиетиенца разни, да ни топлят, дезинфикцират и интифосват; възраст, все пак... Термосчета, кафенце по всяко време – да не се заспива на волана... и другаде; бисквитки, тортички, шоколадче... за тонус и стръв – нали ме разбирате...

Бай Каю решил да ме разходи чак до другия край на Света, дете бил разпределен като млад инженер. Докато сме скитали насаме с Природата, случайно можело да срещнем старите му приятели; те също си падали по природни красоти и дадености; хем да се похвали с мене... Но основно ще си бъдем саминки, имало да наваксваме пропуснати ползи...

Като седна зад волана бай Каю, ми стана ясно защо не пропуска по ТиВито ни една Формула, ни едно Рали. Все едно – друг човек! Пришпори Тойотата, тя само това чакаше, изпръхтя, изцвили и за няколко часа бяхме в София. Каквото мярнах през прозореца, докато чуруликаше антирадарчето, а ние като ученичка, смирено пропълзявахме покрай полицаите, това беше. Другото – една размазана лента със слънчогледови ниви, насрещни коли, пасища, къщурки, амбулантни търговци и шосейни компаньонки, декорирани с пешкирче и бутилка прясна водичка – всичко това разбъркано в миксера на забързани обороти и плиснато по стъклата на колата...

Петнадесет минути при Нора и Чон... колкото да се тоалирам, че... без малко... а бай Каю да се похвали, че откъдето минем ще ми бъде незаменими подробен, силно информиран гид...

Взехме Дупница на зигзаг и в скоропоговорка: Тук съм живял! Тук съм работил! Тука бяха кумовете – симпатяги; тука Попа – голям бохем!

И образ!... Тук се напихме, тука също!... И тука!... За кой ли път! Дока-то се усетя – Самураново, сега квартал на Дупница. При Раймонд и Магда. Разкошна къща, хол на две нива, пиано... Раймонд ни свири досред нощите; Магда пее разкошно – била нещо Поземлена комисия; хапка, пийка, ракии, шишчета; звъннаха на Валю; пристигна с кошници с капаци – пълни с бутилки; донесъл си микробуса от Щатите – някаква чудесия, задръстен с разни екстри; навремето беше интерниран при нас за вицове, сега не знаел нито един... И така: две нощи... по цял ден!

Оттам, най-после – на бивак! Мисля си, Природа, звезди... От Паничище, нагоре, нагоре, нагоре – в Зелен Преслап; наистина бивак, ама какъв! По средата – ледено поточе, пълно с каси бира, вина, ракии, дини, пъпеши; мацките – по шезлонгите. Нушето заредила производство – бидон с вино от къпини-малини; караваните строени в кръгова отбрана, като пионерите от Дивия запад; коли пристигат, заминават, според делата си; огромна обща кухня като оранжерия с проветрение; печка на дърва за сто манджи нон-стоп! Разни пикантерии; хигиенизирана тоалетна – многоцелева и свързана в паралел; чешми и прочие цивилизации... Те пък с тяхното наречие: Че 'одим, че пием! Пак, че пием! Все в множествено число, никакво усамотение и как не – дечурлиги се пречат... Тежка програма! Не помня кога се върнахме в Самураново, още по-тежка програма: хапка, пийка, изтавряване... бяло петно!

Самураново-Рилски манастир, нямам спомен! Рали! Палнахме све-щичка за живи и за умрели...

Щяхме да посетим язовир Калин, по едни разбити, строени от немците през войната пътища, ерозирани и те на зигзаг; пропасти и чудо! Няма къде да обърнеш... без да се обърнеш. Голям страх, а язовирът си стои забоден, нейде на върха...

На юруш до Сандански; погледни наляво, погледни надясно; малко коментар за това-онова на зиг-заг. Там не издържах – ей ме на, в едни Домашни потреби, разбира се, нямаше нищо свястно. Бай Каю си изпи шофьорското Тониче – едно към едно със сода.

Скоростната отсечка до Мелник – без особени особености; разгледахме каквото можяхме през стъклото на колата, без зигзаг, за разнообразие и за самосъхранение, да не паднем на неподходящо място... и в хотела.

В кръчмата ни препоръчаха специалитета на заведението – стомна кебап! Буламач – осма степен по скалата на неznam кой си; поне нахранихме една бременна котка; тя пък остана доволна, явно му е свикнала. Доядохме си с кебапчета. Уж-Мелнишкото вино – минало покрай

истинското... Дооправихме си вкуса с по едно уиски в хотела, добре че си го носехме.

Много прилепи, много нещо, нея ноц...

Сутринта – отлепяне на очи, кафенце и отлепихме към Рупите. На зигзаг: това е църквата, това е гроба на Баба Ванга, свещички, картички, равно като лунен пейзаж; енергиите изглежда имаха почивен ден... Зигзаг из Петрич, все през прозореца...

Мярна се, забързан в обратна посока, язовир Доспад; градчето по баирите, къщичките като нарисувани, красота! И много вода! Ужасен път до Пампорово; ако имаше някой от фирмата Тойота, щеше да ни разстреля за издевателство над чадото й! Следва пълно разглеждане в движение и на зигзаг.

Два хотела, по-високият – Мургавец, седми етаж, панорама плюс телевизор в стаята, че и закуска; къде-къде по-евтино от Мелник... Японката ни разходи до Снежанка, уиски, вечеря... Сервираха едни мацета, свръхлюбезни, почти без полички, на бай Каю му се изпотиха очилата.

Тука ми се въртят едни лифтове, хубости и чудо, така и не разбрах – на сън ли, или на яве... багажа и... Смолян... пак зигзаг, това е това, онова – онова; виж оттук, виж оттам. Дали има смолянски картофи... май нямаше.

Посока Пловдив; Бачковският манастир профуча и не рачи да ни разгледа, даже и на зигзаг; на ум палнахме по свещичка, за живи и умрели...

В Пловдив се размина без зигзаг: приятелите живеели до Турското посолство, то пък завардено – кратка схватка с полицията, хеле, пуснаха ни. На пеещите фонтани само името им е пеещо; чудесна гледка през балкона. Вътре – камина, дървен под; майсторска работа... бойлер на газ – без такава; четвъртък пазар, пловдивска капия – вземехме към кило.

Гонитба през Шипка до Габрово, зигзаг през пазара за една диня и попълване на запасите от водка и уиски; през Боженци – в Стойчевци, при Ани и Гого. Хапка, пийка, до Дряново на зигзаг, за вестници...

Това е! Пълни самопризнания!

Последният преход до вкъщи – без особени белези! Всичко – хиляда и петстотин километра, сами всред Природата!

Като разтоварвахме багажа, оказал се ненужен, видяхме хладилничето – тъй си стои с вкусотиите... Та, наминете довчера... на зигзаг...

* * *

Допълнение: Сега, доколкото мога да вярвам на источници – близки до источника, Бай Каю и Кака Цветанка планират нов налет в Лоното на Природата... само тримцата – с Тойотата, де...

КРАЙ

© Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11618>]